

Arrest

**nr. 146 292 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en M.O., een vrouw met de Belgische nationaliteit, legden op 19 december 2011 een verklaring tot wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen.

1.2. Op 6 juni 2012 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met M.O., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 30 november 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 26 maart 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.06.2012 werd ingediend door:

Naam: [N.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Nigeriaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid'.

Betrokkene legt als bewijs van bestaansmiddelen van zijn Belgische partner een werkloosheidsuitkering voor en loonfiches waaruit blijkt dat de Belgische partner uit dienst is sedert 29.06.2012. Bijgevolg beschikt de Belgische partner niet meer over deze inkomsten uit arbeid en kan er verder geen rekening mee gehouden worden.

Aangezien er evenmin een bewijs wordt voorgelegd dat de Belgische partner op vandaag nog over een werkloosheidsuitkering beschikt, kan evenmin met deze bedragen rekening gehouden worden.

Betrokkene legt tot slot een interimcontract voor de periode 07.08.2012 tot 10.08.2012 voor. Aangezien hier maar vier dagen arbeid worden voorgelegd en interimcontracten per definitie tijdelijk zijn, kunnen ook deze bestaansmiddelen niet aanvaard worden als stabiel en regelmatig.

Betrokkene heeft bijgevolg niet aangetoond te voldoen aan de hierboven vermelde vereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de hoorplicht.

Hij verschafft de volgende toelichting:

"[...]

In casu is de bestreden beslissing van 30 november 2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist,

pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;*
- dat blijkbaar de Belgische partner van verzoeker niet over "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt " [...] om te voorzien in het onderhoud van haarzelf en van haar partner (verzoeker);*
- dat verzoekers partner met andere woorden niet heeft aangetoond actief op zoek te zijn naar werk;*

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan [aan]genomen worden dat aan deze voorwaarden is voldaan door verzoeker en zijn Belgische partner.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoeker louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

Dat verwerende partij op de hoogte is dat het hier een gezin betreft met een Nigeriaanse en een Belgische partner. Voor het overige verwijst verwerende partij naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zonder concreet in te gaan op de situatie van het gezin van verzoeker. Om te kunnen antwoorden op de vraag of het inkomen van de partner van verzoeker al dan niet voldoende is om te kunnen voorzien in de behoeften van het gezin, kon verwerende partij op een redelijke en zorgvuldige manier niet antwoorden daar op geen enkel ogenblik (alleszins blijkt dit niet met zoveel woorden uit de bestreden beslissing) een behoeftenanalyse werd gedaan in het geval van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel dat de loonbrieven van de partner van verzoeker onvoldoende zijn, zonder concrete beoordeling of behoeftenanalyse. Meer nog, stelt verwerende partij dat de loonbrieven van de partner van verzoeker niet in aanmerking kunnen genomen worden om als "actief" zoekgedrag naar werk te kunnen worden beschouwd. Uit de vreemdelingenwetgeving (cf. artikel 40ter Vreemdelingenwet), wordt met geen woord gerept over wat juist dit "actief zoekgedrag naar werk?" inhoudt. Hier speelt de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij, doch in de aanvraag tot verblijf (lees: bijlage 19ter dd. 06/06/2012) werd aan verzoeker op geen enkel moment gevraagd om stukken inzake "actief zoekgedrag naar werk" voor te leggen in het geval zijn partner (lees: referentiepersoon) een werkloosheidsuitkering zou ontvangen. Dit is een zo belangrijk gegeven, dat de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheidsbeginsel de gemeenten/steden (als orgaan van de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel) de plicht oplegt de rechtsonderhorigen deftige te informeren wat ze al dan niet en binnen welke termijn moet worden binnengebracht. In casu is de Stadsadministratie van Antwerpen als orgaan van de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel in deze informatieverplichting tekort geschoten. Alleszins blijkt deze informatie niet uit de aanvraag die meer helderheid zou moeten brengen, met name de bijlage 19ter dd. 06/06/2012. In de bijlage 19ter van 06/06/2012 werd met geen woord gerept over de binnen te brengen documenten ingeval de referentiepersoon (lees: partner van verzoeker) een werkloosheidsuitkering zou ontvangen.

Het gegeven dat men het verblijf van verzoeker weigert om reden dat de bestaansmiddelen van verzoekers partner niet voldoende zouden zijn zonder een in concreto-beoordeling van verzoekers situatie is immers in strijd met wat de Raad van State in zijn advies van 04/04/2011 stelde (Advies R.v.St, n° 49 356/4, DOC, 0443/015):

3. Criterium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen

Het voorgestelde artikel 10, § 5, luidt

“§ 5. De bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

In het voornoemde arrest Chakroun t/ Minister van Buitenlandse Zaken van 20 maart 2010 heeft het Hof van Justitie immers de criteria moeten onderzoeken die Nederland had ingevoerd om het voorhanden zijn van stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten aan te tonen. Het heeft toen inzonderheid het volgende geoordeeld:

“47. Volgens artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, tweede zin, van de richtlijn kunnen de lidstaten bij de beoordeling van de inkomsten van de gezinshereniger rekening houden met de nationale minimumlonen en -pensioenen. Zoals in punt 43 van het onderhavige arrest is uiteengezet, moet deze bevoegdheid zo worden uitgeoefend dat geen afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, gezinshereniging te bevorderen, en aan het nuttig effect daarvan.

48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vindt steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.”

De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt als iemand die niet beschikt over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Het voorgestelde artikel 10, § 5, kan alleen worden aangenomen indien het grondig wordt herzien.

Hoewel het advies van de Raad van State handelt over artikel 10 van de Vreemdelingenwet, is de redenering van de Raad van State mutatis mutandis tevens van toepassing in het kader van artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op voormeld advies en op het gegeven dat verwerende partij op geen ogenblik is overgegaan tot de beoordeling van de concrete situatie van verzoeker, is er tekort geschoten aan de in het middel bepaalde wettelijke bepalingen. Er is geen concrete behoeftenanalyse geweest in casu. Meer nog, verwerende partij laat na een behoeftanalyse te doen. De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen. Verzoekers partner beschikt immers over voldoende bestaansmiddelen, die stabiel en regelmatig zijn. Minstens toont zij aan dat zij "actief" op zoek is naar werk. Verwerende partij heeft over een behoeftanalyse met geen woord gerept en heeft ook geen enkele moeite gedaan om bijkomende recente stukken (bv recente loonbrieven van verzoekers partner of de loonbrieven van verzoeker zelf) op te vragen van verzoeker of diens partner.

Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet spreekt enkel van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Gelet op de concrete situatie van dit dossier, was het minstens gepast om verzoeker de kans te geven bijkomende stukken binnen te brengen ten einde een duidelijk financieel beeld te geven aan verwerende partij, zodat deze laatste een behoeftenanalyse kan voeren. Deze modus operandi van verwerende partij is niet ernstig te noemen. Minstens had verwerende partij verzoeker bijkomende stukken moeten vragen om een behoeftenanalyse te kunnen uitvoeren. Wat er ook van zij, zijn er - in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert - voldoende, toereikende en stabiele bestaansmiddelen voorhanden.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over.

Bijkomend wenst verzoeker te stellen dat zijn vertrouwen in de administraties geschonden is en dat hij - in weerwil van de bestreden beslissing - door de administratie van de Vreemdelingendienst van de Stad Antwerpen op datum van 06/12/2012 reeds in het bezit werd gesteld van een F-kaart. In dit geval betekent het dat hij - als rechtsonderhorige - mocht vertrouwen op het gegeven dat alles in orde was, daar hem geen enkele andere beslissing werd betekend.

Immers, door de aanvraag van verzoeker te aanvaarden, door de overhandiging van een F-kaart (of alleszins een aanvraag daartoe bij de Stad Antwerpen) heeft verwerende partij impliciet doch zeker het verblijfsrecht van verzoeker erkend. Dit is immers zo, daar de dienst Vreemdelingenzaken van de Stad Antwerpen bij de aflevering van de F-kaart, in de ogen van verzoeker, als ORGAAN van de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel heeft gehandeld. Het feit dat de Stad Antwerpen nalatig is geweest in het betekenen van de weigeringsbeslissing van DVZ Brussel kan niet in de voeten geschoven worden.

Immers, verzoeker mocht er immers op vertrouwen dat alles in orde was, daar hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Door anders te handelen - met name doordat de Stad Antwerpen (als orgaan van DVZ Brussel) eerst een F-kaart af te leveren en daarna de bijlage 20, heeft verwerende partij het vertrouwen beschaamd[d] die rechtmatig bij verzoeker was ontstaan. Verzoeker kan nu dus van niks meer zeker zijn. Zijn vertrouwen in de administraties is zoek. Redeneert men verder dat verwerende partij - door de nalatigheid of de fout van de Stad Antwerpen als orgaan van DVZ Brussel - een verblijfsrecht minstens impliciet erkend werd, dan werd de verblijfskaart van verzoeker op een onrechtmatige wijze ontnomen daar in dat geval verwerende partij die bijlage 20 middels de Stad Antwerpen niet dienstig kon betekenen, daar [...] we [dan] in een situatie zitten van INTREKKING van VERBLIJF, dewelke mijns inziens in casu het geval is en schendt bijgevolg de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen en bepalingen."

3.1.2.1.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder heeft nagelaten om te motiveren ingevolge welke feitelijke vaststellingen en op basis van welke juridische overwegingen hij besliste tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) kan immers niet als motivering in rechte worden beschouwd. Deze bepaling voorziet namelijk louter dat "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven – wat een verdere toelichting impliceert – en verduidelijkt verder welk model kan worden gebruikt voor de kennisgeving van deze beslissing. Er moet ten overvloede worden geduid dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet verweerder de verplichting oplegt om bij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de precieze bepaling van artikel 7 van dezelfde wet die werd toegepast te vermelden en verweerder niet aan deze verplichting heeft voldaan.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder de formele motiveringsplicht heeft miskend wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 30 november 2012 dient te worden vernietigd.

3.1.2.1.2. Wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan slechts worden gesteld dat in de aan verzoeker ter kennis gebrachte akte duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de voorwaarden die worden gesteld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn partner beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en dat daarom zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten wordt afgewezen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt inzake de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet aangetoond.

3.1.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter iuncto artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.*

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd

afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...];

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

– indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

– ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

– ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen;”

Artikel 40bis, § 4, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt voorts:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40bis, §§ 2 en 4 van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de vreemdeling die de partner is van een Belgische vrouw, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische vrouw een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en er ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Tevens moet

worden aangetoond dat de Belgische partner beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. Indien deze voorwaarden niet vervuld worden, kan er overeenkomstig artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 een beslissing tot weigering van verblijf getroffen worden overeenkomstig de bijlage 20.

In voorliggende zaak heeft verweerder geoordeeld dat niet werd aangetoond dat verzoeker zijn Belgische partner beschikt over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker stelt dat verweerder eigenlijk voorhoudt dat zijn Belgische vriendin niet heeft aangetoond dat zij actief werk zoekt. Zijn betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Verweerder heeft nergens gesteld te aanvaarden dat de Belgische partner van verzoeker een werkloosheidsuitkering ontvangt en dit inkomen slechts in aanmerking kan worden genomen indien zou blijken dat deze vrouw effectief werk zoekt. Verweerder heeft daarentegen gemotiveerd dat niet wordt aangetoond dat verzoekers Belgische vriendin, nu zij *“uit dienst is sedert 29.06.2012”* nog over enig stabiel en regelmatig inkomen, weze het een inkomen uit arbeid of een werkloosheidsuitkering, beschikt. Daar geen stukken werden aangebracht waaruit kan worden afgeleid of verzoekers vriendin zelf een einde stelde aan haar arbeidsovereenkomst of daarentegen haar werkgever deze overeenkomst stopzette en gelet op het feit dat verzoeker niet het bewijs leverde dat zijn Belgische vriendin, nadat zij uit dienst trad, kon terugvallen op een werkloosheidsuitkering is verweerdens standpunt niet kennelijk onredelijk.

Daarnaast stelt verzoeker dat verweerder naliel een behoefteanalyse door te voeren. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan het gegeven dat een behoefteanalyse, zoals bepaald in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verweerder er toe te brengen *“om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. In casu heeft verweerder evenwel niet vastgesteld dat verzoekers partner een inkomen had dat lager lag dan een bepaald referentiebedrag, doch dat niet werd aangetoond dat zij na haar uitdiensttreding nog enig stabiel en regelmatig inkomen had. Er kan niet worden verwacht dat verweerder nader bepaalt vanaf welk inkomen kan worden gesteld dat de partner van een vreemdeling die een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient over een voldoende inkomen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje beschikt indien deze partner – terwijl haar hiervoor toch ruim de tijd werd gegeven –, niet aannemelijk maakt over enig inkomen te beschikken dat in aanmerking kan worden genomen.

De vaststelling dat de administratieve diensten van de stad Antwerpen, ondanks het feit dat verweerder op 30 november 2011 reeds had beslist dat verzoekers verblijfsaanvraag niet kon worden ingewilligd en hij de burgemeester van Antwerpen al had verzocht om in te staan voor de kennisgeving van deze beslissing, verzoeker op 6 december 2012 verkeerdelijk in het bezit stelden van een F-kaart laat daarnaast ook niet toe te concluderen dat verweerder impliciet zou hebben erkend dat verzoeker een recht op verblijf heeft. Uit het feit dat een uitvoeringsdienst verkeerdelijk een handeling stelde die niet verenigbaar is met een eerder genomen bestuurlijke beslissing kan tevens niet worden afgeleid dat deze bestuurlijke beslissing met miskennis van enige wetsbepaling of een beginsel van behoorlijk bestuur werd genomen of dat verzoeker enig verblijfsrecht zou kunnen laten gelden waarmee verweerder rekening diende te houden.

Uit de toelichting van verzoeker kan niet worden afgeleid dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40bis of 40ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze

beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Aangezien de voorwaarden waaraan een vreemdeling dient te voldoen om aanspraak te kunnen maken op een recht op verblijf als partner van een Belgische vrouw duidelijk in de Vreemdelingenwet zijn bepaald en niet wordt aangetoond dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast kan ook geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.1.2.5. Het feit dat, nadat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden was genomen, aan verzoeker verkeerdelijk een verblijfskaart werd afgegeven door de administratieve diensten van de stad Antwerpen leidt geenszins tot het besluit dat verweerder in casu bij het nemen van voormelde beslissing is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij toezeggingen of beloften die hij aan verzoeker zou hebben gedaan niet zou hebben gehonoreerd. De beschouwingen van verzoeker laten derhalve niet toe te besluiten dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden.

3.1.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Van een vreemdeling die verblijfsrechtelijke aanspraken laat gelden mag worden verwacht dat hij weet welke voorwaarden hij dient te vervullen opdat hij effectief over een recht op verblijf zou beschikken. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel werd genomen omdat hij niet afdoende zou zijn ingelicht omtrent de precieze vereisten waaraan hij diende te voldoen en de bewijsstukken die hij diende aan te brengen. Op de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die door verzoeker werd ondertekend, is daarenboven duidelijk vermeld dat hij het *“bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen [B]elg”* diende aan te brengen.

3.1.2.7. De Raad merkt op dat de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op de vraag van verzoeker tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verzoeker had de mogelijkheid om in het raam van deze verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die hij vereist achtte mee te delen. Hij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing.

Het eerste middel is ongegrond in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn gezin hebben.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker de Nigeriaanse nationaliteit heeft;

Dat verzoeker met zijn partner op 29 december 2011 wettelijk gaan samenwonen is.

Dat verzoeker met diens gezin een duurzame en hechte relatie heeft;

Dat er wel degelijk familiale banden bestaan en dat deze reëel en actueel zijn. Dat zij allemaal onder één en hetzelfde dak samenleven.

Dat verzoeker en diens partner samen een gezinscel vormen en dat zij steeds samen hebben geleefd. Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van het gezin.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens partner. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevind[t].

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM."

3.2.2. Er moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoekers Belgische partner ook in Nigeria werd geboren en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij verzoeker niet zou kunnen vervoegen in een land waar zij voorheen zelf verbleef. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK